

เสียงดังก็เมาก் เสียงเบา ก็หลอน

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

รถไฟ ในคุณหมิงนี่ก็สะอาด และสะดวกสบายดีนะ อาจจะไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดไว้ (เท่าไร) แต่สิ่งที่แน่นอนยิ่งกว่าสิ่งใดคือ ความลึกลับเสียงดังโวกเหวกอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวจีนที่เราคุ้นเคยกันพอสมควร ไม่ว่าจะแม่ค้าลูก แฟนตวาดกัน หรือแก๊งเพื่อน ๆ คุยกันอย่างออกรส ฯลฯ ไม่มีใครยอมใครทั้งนั้น แต่โดยวัฒนธรรมจีนแล้วกล่าวว่า การพูดคุยเสียงดังฟังชัดขนาดนี้ ถือเป็น การแสดงความจริงใจ ไม่บุงบุง อ้อมแอ้ม ในลำคอให้ต้องสงสัยว่าเธอคิดอะไรอยู่กันแน่ เธอมีความลับหรือโกหกอะไรอยู่หรือเปล่านั้นเอง...และอย่างที่บอกว่าสายรถไฟยังค่อนข้างน้อยอยู่ แต่ก็ต้องเปลี่ยนสายถึง 3 ครั้งกว่าจะถึงที่หมายคือ สถานีรถไฟคุณหมิง (昆明火车站 คุณหมิงหัวเซอจ้าน) พร้อมกับสัมภาระที่กระดกกันมาตั้งแต่ลงเครื่องที่สนามบิน เป็นสภาพที่น่าเวทนาต่อผู้พบเห็นมาก คือดูยังไงก็ไม่ใช่คนท้องถิ่น เหมาะแก่การโดนหลอกเป็นอย่างยิ่ง

พอขึ้นมาจากรถไฟได้ดินเท่านั้นแหละคุณเอ๊ย นี่แหละประเทศจีน นี่แหละดินแดนในจินตนาการ บรรดาพลพรรคนักขับ ทั้งแท็กซี่ ทั้งรถกระบะ (จะเรียกยังไงดี จะว่ารถสามล้อก็ไม่ใช่ จะว่าตุ๊กตุ๊กก็ไม่เชิง มันมี 3 ล้อ มีหลังคา) ดาหน้ากันเข้ามาเรียกลูกค้ากันจนเริ่มรู้สึกตัวตัวเองอาจจะเป็นเซเลบก็ได้ แต่ไม่ได้กะจะใช้บริการพวกพี่น้องขอไปเองตามทางของเราเอาดาบหน้าดีกว่า หลูก้าวดินพัน...ว่าแล้วก็ต้องรีบเซ็นกระเป๋าไปตามถนนที่ปูด้วยหินก้อนใหญ่ๆ ร่องหลุมบานตะไท จนล้อแทบจะอยากกระเด็นหลุดไปให้รู้แล้วรู้รอด

หนทางไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดเท่าไร เสียเวลาเย็นเถียงกันเรื่องว่าต้องไปทางไหนกันแน่อยู่นาน พยายามเปิดมือถือดูแผนที่อิเล็กทรอนิกส์แล้วยังไม่มั่นใจ เอาละ คิดว่าคงถึงเวลาที่ต้องจัดเคล็ดวิชาลับของ

สำนักมาใช้เพื่อการณ์นี้แล้ว คิดได้ตั้งนั้นก็รีบปรีเข้าไปที่เพิงขายของชำเล็ๆ ตรงมุมถนนที่มีลุงกับป้ากำลังคุยกันอย่างออกรสออกชาติเพื่อถามว่า 火车站在哪里? (หัวเซอจ้าน ใจ๋ หนาหลี่ - สถานีรถไฟอยู่ที่ไหน) เสียง...ไม่มีใครตอบ แถมถามกลับมาอีกว่าจะไปไหนนะ ความมั่นใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่มในทันที กะว่าเป็นความหวังของหมู่บ้านแท้ๆ ก็เลยแน่นกลับไปซ้ำๆ ซัดๆ ด้วยสำเนียงปักกิ่งแท้ (?) จนลุงแกก็อาจจะพอเข้าใจ เลยวิ่งกลับมาอีกชุดให้พอจับทางได้ว่า "ไปทางโน้น" เอาจริงๆ ไม่ต้องถามแกแล้วเดินไปเองก็คงต้องไปตามทางที่แกบอกอยู่แล้ว ก็เลยได้แต่ยิ้มแห้งๆ พร้อมกับขอบคุณไปพอเป็นพิธี สรุปว่าไม่ได้อะไรเลย แต่แล้วก็หันไปเห็นป้ายขนาดใหญ่มากระบุว่า

สถานีรถไฟตรงไป โอเค...ถือว่ามาถูกทางแล้ว เราเดินลัดเลาะตามอุโมงค์ลอดใต้ถนนกับทางเท้าไปเรื่อยๆ ระหว่างนั้นก็สังเกตว่าไม่ค่อยมีใครเดินบนทางเท้ากันเท่าไร เพราะอะไรนะเหรอ เพราะเขาเดินกันบนถนนยังงั้นละ ในใจเลยเกิดความคิดชั่วร้ายว่า ไหนๆ เขาก็ทำได้ เราก็ต้องทำได้ สัมภาษณ์เขาก็เยอะ ทางเท้าก็เซ็นไม่สะดวก แคบก็แคบ (คิดเข้าข้างตัวเองสุดๆ) ลงไปเดินบนถนนเลยแล้วกันวะ ว่าแล้วก็เซ็นกระเป๋ามาบนถนนซะเลย เรียบลื่น และรวดเร็วกว่าเห็นๆ ...เอ๊ะ ช่างหน้านั้นคนเยอะมาก สงสัยเราจะมาถูกทางแล้วละ (หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง)

ไม่รู้ว่าคนในประเทศจะคิดเห็นกันยังไง แต่ส่วนตัวมองว่าอันตรายอย่างหนึ่งสำหรับคนเดินถนน รวมถึงคนที่เดินบนทางเท้าด้วยก็คือ มอเตอร์ไซค์ไฟฟ้า (电动自行车 เตียนตั้ง จั๋วสิงเซอ) สามารถพบเห็นได้ทั่วไปในแถบนี้ ใช้กันอย่างแพร่หลาย มีการประดับประดาตกแต่งกันอย่างหลากหลาย หลายคนอาจจะเคยผ่านตามาบ้าง พวกมอเตอร์ไซค์ที่มีเหมือนผ่านลมไว่ซุกแชนติดอยู่ที่หน้ารถนั้นแหละ แบบนั้นเลย (เข้าใจว่าเวลาฤดูหนาวมันคงหนาวจนมือที่จับแฮนด์แข็งไปหมด แต่คุณพี่ไม่กลัวมันจะหลุดไปพันกับล้อหน้าบ้างเลยนะ) บางคันก็ติดกันชนเป็นราวอะลูมิเนียม บางคันทำเป็นแ่งเหมือนเหล็กแหลมยื่นออกมา ก็มี และที่สำคัญคือวิ่งทุกที่ กระทั่งบนทางเท้าก็วิ่งกัน ประเด็นมันอยู่ที่รถประเภทนี้จะเงียบมาก แทบจะเรียกได้ว่าไม่มีเสียงเลยก็ว่าได้ ตอนที่เรากำลังเดินอยู่บนทางเท้า หลายครั้ง (หลายๆ) ที่ต้องตกใจกับรถพวกนี้ กว่าจจะรู้ตัวคือมาจ่อหลังแล้ว สะดุ้งเหมือนจะตายให้ได้ อย่างดีหน่อยก็บีบแตรใส่บ้างอะไรบ้าง แต่บีบก็เหวี่ยงหนีไป เพราะคุณพี่เล่นขึ้นมาวิ่งบนทางเท้ากันแทบจะ 80% หลบๆ อยู่ก็ต้องคอยหลบคันต่อไปอีก หลอนกันไปทั้งคณะ หัวใจจะวายวันละหลายๆ รอบที่เขาเรียกกันว่า "ตายไม่รู้ตัว" หน้าตามันเป็นแบบนี้นี่เอง

ล่าสุด นอกจากมอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าแล้ว นี่เลยจ๊ะ รถกระป๋องที่พุดถึงไปเมื่อตอนต้นกึ่งบนทางเท้าเหมือนกัน และเงียบพอๆ กัน ลอง

นึกภาพว่าเดิน ๆ อยู่บนทางเท้า พอหันไปอีกที่เป็นรถอะเธอ เป็นเธอ เธอไม่สะดุ้งเหรอ นี่ยังแอบแซวกับเพื่อนว่า ไม่น่าพอหันมาอีกทีอาจจะเป็นรถเมลล์ขึ้นมาวิ่งบ้างก็ได้...และไม่ใช่ว่ามัน ระหว่างที่เดินข้ามถนนไปเหยี่ยวแล้วกำลังจะข้ามก็ต้องระวังเป็นพิเศษ เพราะยานยนต์ไร้เสียงพวกนี้จะมาจากทิศทางไหนก็ไม่รู้ ไฟจะเขียวจะแดงไม่สนใจ พร้อมจะเสียเขาได้ทุกเมื่อ นอกจากจะต้องวิ่งให้ไวให้ทันแล้ว ยังต้องระวังภัยเงียบด้วย สถิติเท่านั้นที่จะทำให้เราปลอดภัย

ขอบคุณภาพประกอบ

<http://www.thetouristdiary.com>

<https://isanook.wordpress.com>

The Academy Award Winner

Small Tips

ลึ้มพุดถึงการใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศจีนไปเลย อย่างที่ทราบกันว่า ประเทศจีนมีแอปพลิเคชันประเภทโซเชียลมีเดีย หรืออาจจะรวมถึงแอปอื่นๆ ด้วยเกือบจะทุกแอปเป็นของตัวเอง ทำเองใช้เองในประเทศ และนางได้ทำการบล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์สามัญประจำบ้านอย่าง Google ชะสนิท แต่เราสามารถซื้อซิมการ์ด (SIM 卡 ซิมซ่า) จากประเทศไทยไปใช้ได้ ที่แรกก็กลัวกันว่าถ้าบล็อกขนาดนั้นจะเอาชีวิตรอดกันได้อย่างไร แต่ไม่ต้องห่วง การันตีจากผู้ใช้งานจริงว่าสามารถนำไปใช้ได้จริง ๆ แอปสามัญต่าง ๆ ยังคงใช้งานได้ตามปกติ เดียวในบทความต่อไป จะมาจาะไนให้ฟังว่า แอปจีนแอปไหนที่ควรจะมีติดตัวไว้เพื่อความอุ่นใจ